

Непрохана гостя

КУПИТИ

Еффі, хоч і вже доросла, все ще не може змиритися з розлученням батьків, про яке вони оголосили минулого Різдва. Її батько та його жахлива нова подружка всюди публікують спільні фото з хештегами #віаграпрацює та #сексколитобі-зашістдесят, а до всього тепер ще й продають улюблений сімейний будинок і влаштовують вечірку з нагоди виселення... Але Еффі на неї не запрошено.

Проте дівчина згадує про своїх дорогоцінних дерев'яних ляльок із дитинства, надійно захованих у димоході, і не має іншого вибору, окрім як повернутися по них. План простий і геніальний: вона прокрадеться, візьме ляльок і піде собі.

Ніхто не дізнається, що вона там була.

Але Еффі ніяк не вдається їх відшукати. І поки вона потай скрадається запліжженими горищами, ховається під столами та намагається (безуспішно) уникнути зустрічі зі своїм колишнім хлопцем, вона відкриває для себе несподівану правду про свою сім'ю — і навіть про себе саму.

Незабаром Еффі розуміє, що єдиним способом дізнатися, що насправді відбувається з її родиною, і було проникнення на вечірку...

Я знаю, що зможу це зробити. Я знаю, що зможу. Що б там не казали інші. Це лише питання наполегливості.

— Еффі, я вже казала тобі, що той янгол не триматиметься, — каже моя старша сестра Бін, підходячи до мене зі склянкою глінтвейну в руці. — Нізащо.

— Триматиметься.

Я впевнено продовжую намотувати мотузок навколо нашої улюбленої срібної прикраси, не звертаючи уваги на соснові голки, що колють мені руку.

— Ні, не триматиметься. Облиш! Він занадто важкий!

— Не облишу! — заперечую я. — У нас на ялинці завжди висить срібний янгол.

— Ця ялинка вдвічі менша за ті, які ми зазвичай ставимо, — зауважує Бін. — Ти що, не помітила? Вона якась... ріденька.

Я швидко оглядаю дерево, що стоїть на своєму звичному місці в холі. Звичайно, я помітила, що воно маленьке. Зазвичай у нас стоїть величезна, вражаюча, пишна ялинка, а ця якась куца. Але зараз мене це не турбує.

— Все вийде. — Я з тріумфом зав'язую останній вузол, потім відпускаю — і гілка ламається, янгол перевертається догори дригом, його поділ задирається до голови, відкриваючи панталони. Трясця.

— Ну, це виглядає суперсвятково, — пирхає від сміху Бін. — Напишемо на панталонах «Щасливого Різдва»?

— Гаразд. — Я відв'язую янгола і відходжу назад. — Я закріплю гілку дерев'яною палицею чи щось на кшталт того.

— Просто почепи на ялинку щось інше! — Бін звучить трохи розгублено і дещо роздратовано. — Еффі, чому ти завжди така вперта?

Я не вперта, я наполеглива.

— Покажи їм, Еффі! — підхоплює тато, проходячи повз нас із мотком святкових вогників у руках. — Борися за справедливість! Не занепадай духом!

Його очі блищать, а щоки рум'яніють, і я ласкаво усміхаюся у відповідь. Тато все розуміє. Він один із найнаполегливіших людей, яких я знаю. Ріс він у крихітній квартирі в Лейтон-он-Сі з матір'ю-одиначкою, ходив до справді не найкращої школи. Але він не здавався, вступив до коледжу, а потім влаштувався на роботу в інвестиційну фірму. Зараз він на пенсії, в комфорті, щасливий, і у нього все добре. Досягти такого не вийде, якщо опускати руки за перших же перешкод.

Гаразд, його завзятість іноді може переходити в ірраціональну впертість. Як того разу, коли він не відмовився від благодійного десятикілометрового забігу, хоча кульгав і виявилось, що він розірвав литковий м'яз. Але, як він сказав потім, він зібрав гроші, він зробив свою роботу і він виживе. Коли ми були дітьми, тато завжди повторював: «Виживеш!» — що іноді радувало, іноді підбадьорювало, а іноді було зовсім недоречним. (Іноді ти не хочеш чути, що ти виживеш. Ти хочеш плакати, дивлячись на своє закривавлене коліно, щоб хтось ласкаво сказав: «Ну яка ж ти хоробра!»).

Тато, очевидно, вже встиг випити глінтвейну ще до того, як я приїхала сьогодні — але чому б і ні? Все-таки Різдво, і сьогодні в нього день народження, і час прикрашати ялинку. Це завжди було нашою традицією — прикрашати ялинку на татів день народження.

Навіть зараз, коли ми вже дорослі, ми щороку повертаємося до Гріноакса — нашого родинного будинку в Сассексі.

Коли тато зникає на кухні, я підходжу ближче до Бін і знижую голос.

— Чому Мімі цього року купила таку маленьку ялинку?

— Не знаю, — каже Бін після паузи. — Може, вона просто практична? Я маю на увазі, що ми всі вже дорослі.

— Можливо, — кажу я, незадоволена такою відповіддю.

Наша мачуха, Мімі, артистична, творча і сповнена химерних примх. Вона завжди любила прикрашати ялинку — що більше, то краще. Чому вона раптом вирішила стати практичною? Наступного року я піду з нею по ялинку і делікатно нагадаю їй, що у нас в Гріноаксі завжди на свята стоїть величезне дерево, і немає причин скасовувати цю традицію, навіть якщо Бін тридцять три, Гасу тридцять один, а мені двадцять шість.

— Нарешті! — Бін перериває мої думки, вдивляючись у свій телефон.

— Що?

— Гас. Він щойно надіслав відео. Говорить, що ледве встиг.

Близько місяця тому тато сказав, що не хоче подарунків цього року. (Ніби ми збиралися зважати на це.)

Але, чесно кажучи, у нього є багато джемперів, запонок та інших речей, тому ми вирішили підійти до справи творчо. Бін і Гас змонтували відеоролик, який Гас зараз допрацьовує, а я зробила свій власний проект-сюрприз і не можу дочекатися, щоб показати його татові.

— Гадаю, Гас був дуже зайнятий з Ромілі, — кажу я, підморгуючи Бін, яка усміхається у відповідь.

Наш брат Гас нещодавно знайшов дивовижну дівчину на ім'я Ромілі. І ми не здивовані, ми абсолютно не здивовані, але... ну... Річ у тім, що це ж Гас. Розсіяний. Непевний. Він по-своєму гарний, дуже милий і чудово справляється зі своєю роботою програміста.

Але він не зовсім той, кого можна назвати «альфою».

Тоді як вона — дуже енергійна, з ідеальною зачіскою та шикарними сукнями без рукавів. (Я знайшла її фото в інтернеті.)

— Я хочу швидко переглянути відео, — каже Бін. — Ходімо нагору.

Коли вона піднімається сходами, то додає:

— Ти вже запакувала свій подарунок для тата?

— Ні, ще ні.

— Я принесла ще трохи обгорткового паперу і стрічку, — про всяк випадок, якщо тобі знадобиться. До ре-чі, я замовила кошик для тітки Джіні, — додає вона. — Я скажу тобі, скільки ти мені винна.

— Бін, ти чудова, — кажу я з любов'ю. Так і є. Вона завжди думає наперед. Вона завжди все робить як слід.

— О, і ще дещо, — Бін копирсається у своїй сумці, коли ми підіймаємося на сходовий майданчик. — Там була акція — три за ціною двох.

Вона простягає мені спрей з вітаміном D, і я закушую губу, намагаючись не розсміятися.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ